

Arrest

**nr. 345 244 van 22 april 2026
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WALDMANN
Rue Paul Devaux 2
4000 LIÈGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 december 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat J. WALDMANN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die op 16 november 2015 een verzoek om internationale bescherming indiende, werd op 28 april 2017 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

1.2. Verzoeker werd op 31 juli 2023 door de correctionele rechtbank in Luik veroordeeld tot een gevangenisstraf van twintig maanden met uitstel voor wat de voorlopige hechtenis overschrijdt gedurende drie jaar gekoppeld aan bepaalde probatievoorwaarden wegens ernstige slagen en verwondingen ten aanzien van zijn ouders en minderjarige broer.

1.3. Op 10 juli 2025 roept de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) verzoeker op voor een persoonlijk onderhoud omwille van een nieuw element in verband met zijn subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Verzoeker wordt op 5 augustus 2025 door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord.

1.5. Op 30 oktober 2025 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnische origine Pashtoun te zijn. U bent 15 jaar oud. U bent geboren en opgegroeid in het dorp Shaykhan gelegen in het district Hesarak, provincie Nangarhar. U woonde daar samen met uw ouders, twee zussen en twee broers. U ging naar school tot de derde klas. U speelde en hielp uw moeder. Uw paternale grootvader was een rijke en belangrijke persoon. Hij stierf toen uw vader één jaar oud was. Uw grootmoeder huwde opnieuw met M. K., de jongere broer van uw grootvader. Uw vader werd grootgebracht door A. K., een andere broer van uw grootvader. Uw grootvader had veel vijanden. U denkt dat uw vader altijd een wapen droeg omwille hiervan. Er werd één keer op uw vader geschoten door onbekenden, uw vader werd niet geraakt. Later kwam u één keer onder vuur toen u acht of negen jaar oud was. Twee onbekenden schoten in uw richting, u werd niet geraakt. Toen u 10 jaar oud was, zei uw vader aan A. K. dat hij hem niet zijn volledige deel van de erfenis had gegeven. A. K. zei dat hij alles aan uw vader had gegeven, met name landbouwgrond en een huis, en dat hij uw vader niets verschuldigd was. Er ontstond een conflict tussen A. K. en uw vader. A. K. nam de landbouwgrond die hij aan uw vader gegeven had in zijn bezit. Op een dag werd uw broer geslagen door de kinderen van A. K.. U verdedigde uw broer en sloeg de kinderen van A. K.. A. K. sloeg vervolgens u, uw broer en uw vader. A. K. wou ook jullie huis in zijn bezit nemen, maar jullie gaven hem het huis niet en bleven erin wonen. Uiteindelijk besloten uw ouders u weg te sturen. Er was niet voldoende geld om met het ganse gezin naar het buitenland te gaan. Uw halfoom K., de zoon van uw vaders oom M. K. en uw grootmoeder, vergezelde u naar Iran. Hij liet u achter in Iran. U reisde verder naar Europa, waar u naar Calais ging omdat u de intentie had naar Londen te gaan. U verbleef vier maanden in Calais. Omwille van de slechte behandeling door de Franse politie trok u uiteindelijk naar België waar u op 15 november 2015 aankwam en de volgende dag asiel aanvraag. U heeft geen contact gehad met uw familie sinds u uw gsm verloor onderweg. Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) toonde u drie foto's op uw gsm ter ondersteuning van uw asielaanvraag.

Op 28 april 2017 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas. De subsidiaire beschermingsstatus werd u toegekend op basis van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet omwille van de toenmalige veiligheidssituatie in Nangarhar.

Op 31 juli 2023 werd u door de correctionele rechtbank van Luik veroordeeld tot een gevangenisstraf van 20 maanden met uitstel voor wat de voorlopige hechtenis overschrijdt gedurende 3 jaar gekoppeld aan bepaalde probatievoorwaarden, dit wegens ernstige slagen en verwondingen. Meer bepaald betrof het feiten van intrafamiliaal geweld die plaatsvonden in de periode tussen 10 augustus 2021 en 28 maart 2023 waarbij u meermaals slagen en verwondingen toebracht aan uw ouders en minderjarige broer. De politie is op verschillende momenten moeten tussenkomen waarbij u ook verwondingen heeft toegebracht aan inspecteurs van de politie.

Op 31 augustus 2023 ontving het CGVS een 'vraag tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus' van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Op 5 augustus 2025 werd u door het CGVS gehoord waarbij u de kans kreeg om te reageren op de elementen die tot een heroverweging van uw beschermingsstatus kunnen leiden en elementen aan te brengen waarom u niet kunt terugkeren naar Afghanistan.

U verklaart dat u deze feiten pleegde onder invloed van mentale problemen. U zou last hebben gehad van stemmen in uw hoofd en besefte vaak niet wat u deed. U geeft aan veel spijt te hebben van wat u gedaan heeft. Na uw verblijf in de gevangenis zou u zich herpakt hebben en heden wordt u begeleid door een psychiater. U krijgt aangepaste medicatie waardoor uw mentale toestand verbeterd is. U heeft zich opnieuw verzoend met uw familie en verblijft ook bij hen. U wilt uw toekomst in België terug opbouwen en zou ondertussen verscheidene werkstages volgen, waarna u een geschikte opleiding wilt kiezen. Een terugkeer naar Afghanistan zou volgens u onmogelijk zijn daar uw grootvader vele vijanden had zoals u reeds eerder verklaarde en u nog steeds vreest dat zij wraak zullen nemen op u.

U stuurt in het kader van uw heroverwegingsprocedure na uw persoonlijk onderhoud volgende documenten door: een attest van uw psychiater en een attest van de organisatie 'Droit au Travail et Santé Mentale'. Het betreft beiden kopieën.

B. Motivering

De subsidiaire beschermingsstatus werd u toegekend op 28 april 2017. Deze status moet echter worden ingetrokken om de hieronder uiteengezette redenen.

Artikel 55/5/1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten wordt of had moeten zijn.

Artikel 55/4 bepaalt dat: "Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden."

Uit de elementen aanwezig in het administratief dossier blijkt uw betrokkenheid bij een ernstig misdrijf.

Uit uw administratief dossier blijkt dat u op 31 juli 2023 definitief werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van twintig maanden met uitstel voor wat de voorlopige hechtenis overschrijdt gedurende 3 jaar gekoppeld aan bepaalde probatievoorwaarden wegens ernstige slagen en verwondingen met arbeidsongeschiktheid tot gevolg met gebruik van scherpe, snijdende of stompe voorwerpen en de verzwarende omstandigheid daar één van de slachtoffers minderjarig was, alsook slagen en verwondingen tegen een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht.

Uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Luik blijkt dat u zich op 10 augustus 2021 een eerste maal schuldig maakte aan slagen en verwondingen jegens uw moeder nadat u een geschil met haar had omwille van het geld waarvan u vond dat uw familie u verschuldigd was daar u als minderjarige in België regelmatig geld opstuurde naar uw familie voor zij zich via gezinshereniging u hier vervoegden, en u dit geld teruggeiste. U sloeg haar een paar keren in het gezicht en stopte pas na tussenkomst van derden. Hierbij wordt volgens de getuigen ter plaatse de 'angst van uw moeder ten aanzien van u' benadrukt. U bekent de feiten en zegt 'de Afghaanse methode' te hebben gebruikt om uw moeder te kalmeren. Op 3 november 2022 maakte u zich opnieuw omwille van hetzelfde geldconflict schuldig aan slagen en verwondingen, ditmaal ten aanzien van uw vader en minderjarige broer S.. U slaat, schopt en bijt uw vader en nadat uw minderjarige broer S. poogde tussen te komen, sloeg u ook hem op zijn schedel en arm. Hierna vluchtte uw broer S. weg, echter u achtervolgde hem tot op een bus waar u hem poogde te wurgen. Uiteindelijk kon u gestopt worden na tussenkomst van een derde. Uw vader werd hierbij zeventien dagen arbeidsongeschikt verklaard en uw broer drie dagen. Een buurman die het geweld jegens uw vader aanschouwde verklaarde dat u 'uw vader tot moes sloeg' en dat het hier 'uitzonderlijk geweld' betrof. Uw vader en moeder verklaarden dat u 'onherkenbaar' was en reeds verscheidene keren geweld gebruikte jegens hen. U werd voorgeleid voor de onderzoeksrechter waarbij u deze feiten bekende. Op 4 november 2022 werd u voorwaardelijk vrijgelaten en werd u een contactverbod opgelegd. Desondanks pleegde u nieuwe feiten op 23 december 2022 waarbij u poogde het huis van uw ouders binnen te dringen en hierbij de deur beschadigde nadat uw vader u probeerde te verhinderen binnen te komen. U vluchtte echter weer weg voor de politie ter plaatse was. Op 11 februari 2023 kreeg u opnieuw ruzie met uw vader over geld waarbij u hem met uw helm sloeg en de politie tussenbeide diende te komen. Op 28 maart 2023 brengt u opnieuw slagen en verwondingen toe aan uw vader en minderjarige broer S.. U slaat uw vader waarop uw broer S. tussenbeide komt en u hem 'op de grond mept'. Zelfs nadat hij op de grond lag, bleef u hem slaan op zijn hoofd en probeerde u ook met uw helm hem slagen toe te dienen. Nadien diende u ook de politie-inspecteurs die tussenbeide kwamen slagen en verwondingen toe. Op het moment dat zij u in de boeien poogden te slaan, probeerde u hen in het gezicht te slaan en stampte u hen waarbij ze versterking dienden op te roepen. Op het moment dat de versterking toekomt en ze u op de grond houden, bijt u één van de inspecteurs in zijn hand. Uiteindelijk dient de politie pepperspray te gebruiken om u te arresteren.

Bijgevolg moet, wat u betreft, de toepassing van de uitsluitingsclausule vervat in artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet worden onderzocht.

Bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf moet rekening worden gehouden met de volgende criteria: de aard van de handeling, de straf, de werkelijke schade, en het soort procedure om vervolging in te stellen. Elk van deze factoren, alleen of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat een misdrijf "ernstig" is in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft uw veroordeling van 31 juli 2023 moet worden geconcludeerd dat de aard van de feiten reeds een duidelijke indicatie vormen om te concluderen dat het hier een ernstig misdrijf betreft. Ernstige slagen en verwondingen zijn immers niet zomaar gewelddaden; ze vormen een diepgaande aantasting van een van de fundamentele van de samenleving: het recht op lichamelijke integriteit. Dat het hier ontegensprekelijk om een ernstig misdrijf gaat blijkt eveneens uit de strafmaat, in casu een gevangenisstraf van twintig maanden met uitstel voor wat de voorlopige hechtenis overschrijdt gedurende drie jaar gekoppeld aan bepaalde probatievoorwaarden. Teneinde de kans op recidive zoveel mogelijk te verkleinen kwam de rechtbank het gepast voor om probatievoorwaarden op te leggen die in de eerste plaats gericht zijn op het aanpakken van uw agressieproblematiek. Voorts blijkt eveneens uit de bewoordingen van de rechtbank de bijzondere ernst van de feiten waarbij de rechtbank o.a. uw verzoek tot autonome probatiestraf niet passend achtte gezien de ernst van de feiten (vonnis 31/07/2023, p.8) en voorts ook wees op de impulsieve aard van de gepleegde feiten en uw onvermogen om koelbloedig te blijven; de schade voor de openbare orde en het gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van uw slachtoffers (vonnis 31/07/2023, p. 8).

Het Belgische Strafwetboek voorziet in een gevangenisstraf van acht dagen tot zes maanden met een geldboete in geval van opzettelijke verwondingen of slagen (artikel 398), van twee maanden tot twee jaar met

een geldboete in geval van ziekte of arbeidsongeschiktheid (artikel 399) en van twee jaar tot vijf jaar met een geldboete indien de slagen of verwondingen een ongeneeslijk lijkende ziekte, een ongeschiktheid tot het verrichten van arbeid van meer dan vier maanden, het volledige verlies van het gebruik van een orgaan of een zware verminking ten gevolg hebben (artikel 400). De gevangenisstraf kan worden verzwaaard tot tien jaar ingeval de schuldige heeft gehandeld met voorbedachten rade.

De gevolgen van ernstige verwondingen en slagen zijn ernstig. Naast zichtbare lichamelijke verwondingen kunnen slachtoffers te maken krijgen met ingrijpende psychologische nawerkingen.

Ernstige verwondingen en slagen ondermijnen ook de openbare orde en de persoonlijke veiligheid. Ze creëren een klimaat van onveiligheid en kunnen leiden tot een spiraal van geweld. Ze brengen ook de sociale cohesie in gevaar door het vertrouwen tussen individuen te ondermijnen.

In paragraaf 40 van zijn "Background note on the application of the exclusion clauses: article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees" van 4 september 2003 stelt de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen: "Bepaalde andere misdrijven kunnen ook als ernstig worden beschouwd als ze gepaard gaan met het gebruik van dodelijke wapens, als ze gepaard gaan met ernstige letsels bij personen of als er bewijs is van een patroon van ernstig crimineel gedrag of andere soortgelijke factoren (...)."

Bijgevolg kan het opzettelijk toebrengen van verwondingen en slagen, gelet op de individuele omstandigheden, worden beschouwd als een ernstig niet-politiek misdrijf.

Wat u betreft, dient bovendien te worden vastgesteld dat het hier zeer gewelddadige feiten betreft waarbij u geen enkel eerbied toonde voor het leven of lichamelijke integriteit van uw slachtoffers. Zo werden zowel uw vader als uw minderjarige broer respectievelijk zeventien en drie dagen arbeidsongeschikt verklaard ten gevolge van uw geweldspleging. Hierbij spreken de getuigenissen van omstaanders boekdelen, waarbij er wordt beschreven door een getuige hoe u 'uw vader tot moes sloeg' en het hier 'uitzonderlijk geweld' betrof (zie vonnis 23/07/2023, p.5). Ook blijkt uit het vonnis dat deze feiten meermaals plaatsvonden in een lange periode tussen 10 augustus 2021 en 28 maart 2023 en de rechtbank van oordeel was dat gezien de ernst van de feiten een autonome probatiestraf niet opportuun was en u veroordeelde tot een gevangenisstraf van twintig maanden met uitstel gedurende drie jaar. De rechtbank wees bij deze strafbepaling op de minachting voor de fysieke en psychische integriteit van de slachtoffers; de veelheid van de feiten en de lange duur van de periode, het gegeven dat de feiten zich afspeelden in de familiale sfeer; met name uw moeder, vader en minderjarige broer werden het slachtoffer, alsmede het gegeven dat het geweld jegens uw familieleden uitzonderlijk geweld betrof en uw familie zich in een ware terreurgreep van uwentwege bevond gedurende lange tijd (zie vonnis 23/07/2023, p.3-8). Deze feiten speelden zich af in een kader van dwang en manipulatie uwentwege, waarbij u probeerde uw familie meermaals te dwingen geld aan u af te geven en u hierbij er niet voor terugdeinsde zwaar geweld te gebruiken. Ten slotte werd er de verzwarende omstandigheid aangestipt dat u tevens geweldfeiten pleegde jegens een kwetsbaar en minderjarig persoon, namelijk uw broer S. waarbij u hem probeerde te wurgen en u ook voor het aanzien van uw andere minderjarige broers en zussen zware geweldsfeiten pleegde jegens uw vader, hetgeen onvermijdelijk een traumatische indruk moet hebben nagelaten (zie vonnis 23/07/2023, p.3-7).

Gelet op al deze elementen komt het Commissariaat-generaal tot de conclusie dat de verwondingen en slagen die u hebt gepleegd, als ernstige misdrijven moeten worden aangemerkt.

Er is vastgesteld dat u bent veroordeeld tot een gevangenisstraf van twintig maanden met uitstel van drie jaar voor de feiten die u hebt gepleegd waarbij probatievoorwaarden werden opgelegd en die deze uitsluitingsbeslissing rechtvaardigen. Het Commissariaat-generaal betwist niet dat u uw gevangenisstraf in het kader van uw voorrechten en de voorwaarden die u werden opgelegd heeft nageleefd, zoals u zelf ook verklaart (zie CGVS, p.3).

In het arrest Galte (C-63/24) <https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=298704&pageIndex=0&doclang=fr&mo de=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=18232046>, herinnert het Hof van Justitie van de Europese Unie eraan dat de uitsluitingsclausules van internationale bescherming een tweeledig doel nastreven, namelijk het uitsluiten van de vluchtelingenstatus van personen die de daaraan verbonden bescherming onwaardig worden geacht, en het voorkomen dat de toekenning van deze status de daders van bepaalde ernstige misdrijven in staat stelt aan hun strafrechtelijke aansprakelijkheid te ontkomen. Het Hof preciseert tevens dat het feit dat iemand op een bepaald moment in zijn leven ernstige feiten heeft gepleegd, er niet noodzakelijkerwijs toe leidt dat hij voorgoed onwaardig is voor internationale bescherming, zonder dat met name rekening wordt gehouden met zijn eventuele rehabilitatie.

Bijgevolg moet het Commissariaat-Generaal, om de ernst van een misdrijf te beoordelen, in het bijzonder het soort handeling in kwestie, de opgelopen en opgelegde straf, de tenuitvoerlegging van de uitgesproken straf, de periode die is verstreken sinds de strafbare gedraging, het gedrag van de betrokken persoon tijdens die periode en de eventuele spijtbetuiging onderzoeken.

In het onderhavige geval is de Commissaris-Generaal, rekening houdend met de factoren die volgden op de door u gepleegde feiten, van mening dat, ondanks u aanhaalt zich te hebben verzoend met uw familie en momenteel ook bij hen inwoont (zie CGVS, p.2-4), u ook in begeleiding bent bij een psychiater (zie CGVS, p.3) en u werkstages volgt om uw leven terug op te bouwen (zie CGVS, p.5), de ernst van de gepleegde feiten vaststaat op het moment dat deze beslissing wordt genomen.

Immers gezien de aard van de feiten die hierboven reeds werd aangehaald, de gevolgen voor de slachtoffers, de lange periode waarbinnen de feiten plaatsvonden en de strafmaat kan er niet worden geconcludeerd dat de uitsluitingsclausule vervat in artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet niet op u van toepassing zou zijn.

Bovendien blijkt op geen enkele manier uit het administratief dossier dat u een straf (deels) heeft uitgezeten voor de feiten die deze beslissing rechtvaardigen. U haalt zelf ook aan enkel in voorhechtenis te hebben gezeten in de gevangenis (zie CGVS, p.3). Het feit dat u de straf waartoe u bent veroordeeld niet (volledig) hebt uitgezeten, is in de ogen van de Commissaris-generaal een bevestiging dat de ernst van deze feiten nog steeds intact is.

In het licht van het voorgaande is de Commissaris-generaal van mening dat de ernst van uw handelingen volledig vaststaat. Bijgevolg is, wat u betreft, een beslissing om u uit te sluiten van internationale bescherming in overeenstemming met de doelstellingen die met een dergelijke maatregel worden nagestreefd.

Uit de elementen in het dossier blijkt dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor dit misdrijf.

Uw individuele verantwoordelijkheid blijkt onmiskenbaar uit het feit dat u door Belgische rechtbanken als dader werd veroordeeld voor bovengenoemde misdrijven.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. De door u aangehaalde elementen tonen evenwel niet aan dat u geen individuele verantwoordelijkheid voor de door u gepleegde misdrijven zou treffen.

Immers waar u claimt dat u de feiten pleegde onder invloed van mentale problemen waarbij u beweert 'stemmen' te hebben gehoord en een soort van woedeaanvallen te hebben gekregen en hierover een attest neerlegt van uw psychiater waarin dit wordt bevestigd (zie CGVS, p.3), merkt het CGVS op dat dit allerminst overeenstemt met de vaststellingen en het oordeel van de rechtbank die u veroordeelden. Hierbij moet worden gewezen op het feit dat uw veroordeling van 23 juli 2023 werd uitgesproken op basis van o.a de beoordeling van de gerechtsdokter die noch enige mentale stoornis noch enige psychotische karaktertrek vaststelde (zie vonnis 23/07/2023, p.8), hetgeen een tegenindicatie vormt van het psychiatrisch attest dat u neerlegt en uw beweringen als zou u deze feiten hebben gepleegd onder invloed van mentale problemen. Uw individuele verantwoordelijkheid blijkt voorts onmiskenbaar uit het feit dat de rechtbank, die rekening hield met uw psychologische toestand, de feiten bewezen achtte en u als dader van deze feiten veroordeelde tot een gevangenisstraf.

Waar u nog aanhaalt uw leven te willen verbeteren en bezig te zijn met werkstages (zie CGVS, p.5), neemt dit niet weg dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u een ernstig misdrijf heeft gepleegd in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet. Evenmin doet dit afbreuk aan de vaststelling dat aan de constitutieve elementen van de toegepaste uitsluitingsgrond voldaan is, noch aan uw individuele verantwoordelijkheid in de betreffende uitsluitbare handelingen.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dient uw subsidiaire beschermingsstatus te worden ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/5/1, §2, 1° en 55/4, §1 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u hebt neergelegd, werpen geen ander licht op de bovenstaande beoordeling. Immers waar u nog een attest van uw psychiater en een attest van de organisatie 'Droit au Travail et Santé Mentale' neerlegt, merkt het CGVS op dat deze hoogstens aantonen dat u heden psychologische begeleiding verkrijgt en begeleid wordt om werk te vinden, zaken die niet betwist worden in bovenstaande. Waar het psy attest nog spreekt van als zou u weldegelijk gediagnosticeerd zijn met schizofrenie en zou uw mentale toestand aldus aan de oorzaak van uw geweldsfeiten hebben gelegen, verwijst het CGVS naar de reeds in supra gemaakte vaststellingen dat het oordeel van de gerechtsdokter geenszins spreekt over enig mentaal probleem.

Wanneer de commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus intrekt op basis van artikel 55/5/1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet, is hij overeenkomstig artikel 55/5/1, §3 verplicht een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In dit verband moet er worden gewezen op het feit dat het CGVS geen geloof hechtte aan de asielmotieven die u aanhaalde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. U brengt geen elementen aan die deze vastgestelde ongeloofwaardigheid kan weerleggen.

U beperkt zich immers tot de loutere herhaling dat u bij terugkeer problemen zou kennen met de vijanden van uw grootvader (zie CGVS, p.5), hetgeen u reeds aanhaalde en al ongeloofwaardig werd verklaard. U kan bovendien niet eens in concreto benoemen over welke personen dit precies gaat (zie CGVS, p.5), hetgeen zo mogelijks nog meer afbreuk doet aan uw beweerde vrees.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-05/2024_CG_AFG_Final.pdf) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsovername het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.

In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjiiitische Hazara's. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

ACLEED registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel

een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. Het aandeel Afghanen met een acute voedselonzeekerheid daalde in 2023 van 40 naar 29%. UNOCHA geeft aan dat in 2024 bijna 24 miljoen Afghanen humanitaire hulp nodig hebben. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd

geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021 en kende 2023 een stagnatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Bovendien moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf,

de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>, de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf en de SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad van februari 2025, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/sem_focus_afghanistan_return_from_abroad_20250214.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. In augustus 2024 wordt gemeld dat het aantal hooggeplaatste figuren dat na de machtsovername terugkeerde naar Afghanistan in het kader van de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen is tot bijna 1000 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van onder meer Kaboel, Kandahar, Jalalabad, Khost, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen. Het aantal gedwongen repatriëringen vanuit Europa naar Afghanistan bleef de voorbije jaren zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatriëerd.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer. Op de luchthaven van Kaboel werd in oktober 2023 opnieuw een 'reception desk' voor terugkeerders geopend door IOM en het Afghaanse ministerie van 'Refugees and Repatriation'.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen, terwijl een andere bron aangeeft dat er dagelijks Afghanen uit Westerse landen aankomen en dit niet tot problemen leidt. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd. Grenscontroles worden door bronnen omschreven als 'oppervlakkig'.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan dat de taliban terugkeerders doorgaans goed behandelen en dat ze geen weet hebben van acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve

steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De commissaris-generaal is van oordeel dat een verwijderingsmaatregel wat u betreft verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 1° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een manifeste appreciatiefout aan alsook een schending van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 55/5/1, § 2, 55/4/ § 1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het redelijkheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en de samenwerkingsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Vooreerst betoogt verzoeker dat de bestreden beslissing niet binnen een redelijke termijn genomen werd. Hij stelt dat het feit om meer dan acht jaar na het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus te beslissen tot de intrekking ervan op basis van een veroordeling van 2023, in deze omstandigheden onredelijk traag en nalatig is. Verzoeker stelt dat de feiten waarvoor hij veroordeeld werd immers dateren van bijna drie jaar geleden. Hij betoogt verder dat hem de subsidiaire bescherming werd toegekend in 2017, dus inmiddels bijna negen jaar geleden. Verzoeker licht toe dat hij zijn leven terug probeert op te bouwen.

Vervolgens stelt verzoeker wat betreft de intrekking van de subsidiaire bescherming dat de veroordeling dateert van 31 juli 2023 en de feiten inmiddels bijna drie jaar geleden werden gepleegd. Hij geeft aan dat hij destijds mentale problemen had en zich verzoend heeft met zijn familie en hij ook bij hen verblijft. Verzoeker stelt dat hij aangepaste medicatie krijgt waardoor zijn mentale toestand verbeterd is. Voorts betoogt verzoeker dat er bovendien benadrukt dient te worden dat hij zich herpakt heeft na zijn straf, hij begeleid wordt door een psychiater, hij medicatie krijgt en zich verzoend heeft met zijn familie en ook bij hen verblijft. Hij beklemtoont dat verweerder op geen enkele wijze rekening heeft gehouden met eventueel aanwezige verzachtende omstandigheden. Hij betoogt dat een belangrijk element in de feiten zijn mentale problemen zijn. Verzoeker benadrukt dat in het op het CGVS neergelegde attest sprake is van een diagnose schizofrenie en deze mentale toestand aldus aan de oorzaak van de geweldsfeiten gelegen zal hebben, doch verweerder naar de vaststellingen verwijst van de gerechtsdokter waarin er geenszins sprake is van enig mentaal probleem. Verzoeker betoogt dat deze diagnose niettemin om een aangepaste benadering binnen het strafrecht, hulpverlening en begeleiding vraagt. Hij voert aan dat er rekening gehouden moet worden met zijn individuele omstandigheden, namelijk: het feit dat er na de veroordeling geen nieuwe feiten werd gepleegd, het feit dat hij wordt opgevolgd, hij medicatie krijgt en gediagnosticeerd werd met schizofrenie, het feit dat hij al van in 2015 in België verblijft alwaar hij als minderjarige is aangekomen en het feit dat zijn familie hem een tweede kans heeft gegeven en hij terug bij hen woont.

Ten slotte gaat verzoeker in op het advies omtrent de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Doorheen zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar en citeert hij fragmenten uit rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) en 's Raads rechtspraak.

2.2. Stukken

Verzoeker brengt op 30 maart 2026 aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarbij gewezen wordt op volgende inventaris waarvan de stukken eveneens worden toegevoegd:

“Stuk 1.1. Getuigschrift van Dr. J. L. B.

Stuk 1.2. Vertaling

Stuk 2.1. Verslag van dokter J. J. van 15 februari 26

Stuk 2.2. Vertaling

Stuk 3.1. Behandelingen van de verzoeker en ontslagrapport

Stuk 3.2. Vertaling

Stuk 4.1. Verslag bij het einde van de ziekenhuisopname

Stuk 4.2. Vertaling Verslag van Mevrouw H. L. C. A. B.

Stuk 5.1. Vertaling

Stuk 6.1. Rapport de Madame J. W.

Stuk 6.2. Vertaling

Stuk 7.1. Attestation de Madame M. D. - Agent d'Inserstion

Stuk 7.2. Vertaling”.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop

2.3.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, en § 3, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in

:

1° ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn;”

Artikel 55/5/1, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Wanneer de Commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”

De bestreden beslissing bestaat bijgevolg uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

2.3.3. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat verzoeker een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet gepleegd heeft.

De commissaris-generaal heeft deze bevoegdheid op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd: (...)

6° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken;”.

Artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

[...]

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.”

Artikel 55/5/1 werd ingevoegd in de Vreemdelingenwet bij artikel 10 van de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming (BS 24 augustus 2015) en vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 19, tweede en derde lid van de richtlijn 2011/95/EU. Artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 17, eerste lid, b) van de richtlijn 2011/95/EU, dat bepaalt dat een onderdaan van een derde land of staatloze van de subsidiaire bescherming wordt uitgesloten wanneer er ‘ernstige redenen’ zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Deze bepaling bevat een uitsluitingsgrond, die een uitzondering is en dus restrictief moet worden uitgelegd.

Het begrip “*ernstig misdrijf*” wordt in de richtlijn 2011/95/EU niet gedefinieerd en de richtlijn bevat evenmin een expliciete verwijzing naar het nationale recht ter interpretatie van dit begrip (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, *Shajin Ahmed/Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal*, § 33). In zijn arrest *Shajin Ahmed* stelt het Hof van Justitie dat de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus vergelijkbaar zijn met de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus (*ibid.*, § 45). De in artikel 17, eerste lid, b) van de richtlijn 2011/95/EU neergelegde grond voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus heeft echter een bredere werkingssfeer. Het betreft meer algemeen een ernstig misdrijf, dus zonder dat er sprake is van beperkingen in geografische of temporele zin of met betrekking tot de aard van het misdrijf (*ibid.*, §§ 46-47). Net als bij de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus is het doel van de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus om personen die de aan de subsidiaire beschermingsstatus verbonden bescherming onwaardig worden bevonden van die status uit te sluiten, en om de geloofwaardigheid van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel te handhaven (*ibid.*, §§ 43-47 en 51). Verder heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat de bevoegde autoriteit artikel 17, eerste lid, b), van de richtlijn 2011/95/EU enkel kan toepassen nadat zij de haar ter kennis gebrachte specifieke feiten met betrekking tot de individuele persoon heeft onderzocht om uit te maken of er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de daden van de betrokkene onder de genoemde uitsluitingsgrond vallen. Met andere woorden, een beslissing waarbij een persoon van de subsidiaire beschermingsstatus wordt uitgesloten, moet worden voorafgegaan door een volledig onderzoek van alle omstandigheden van zijn individuele geval en kan niet automatisch worden genomen.

Uit de rechtspraak en het EASO-rapport inzake uitsluiting (EASO: “*Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) – A Judicial Analysis*”, januari 2016) blijkt dat het ‘ernstig’ karakter van het misdrijf, dat desgevallend aanleiding kan geven tot de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, dient te worden beoordeeld aan de hand van meerdere criteria, waaronder de aard van het gepleegde feit, de schade die werd teweeggebracht, de gevolgde strafprocedure, de aard van de straf en de vraag of de meeste rechterlijke instanties het gepleegde feit ook als een ernstig misdrijf zouden aanmerken (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, *Shajin Ahmed/Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal*, § 56). Verder wijst het Hof van Justitie erop dat vergelijkbare aanbevelingen staan vermeld in de *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés*, uitgegeven door het UNHCR (Genève, 1979, herwerkt in januari 1992, niet beschikbaar in het Nederlands). Naar dit handboek wordt overigens ook verwezen in de memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot het invoegen van artikel 55/4 in de Vreemdelingenwet (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 51-2478/001, 109) en zoals ook in het verzoekschrift wordt aangegeven.

In het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene wordt rekening gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, zodat geen afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt door de commissaris-generaal wanneer hij tot de conclusie komt dat artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet van toepassing is (*mutatis mutandis* HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., punt 109).

De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken en deze vloeit in het algemeen voort uit het feit dat de betrokkene bewust het misdrijf heeft gepleegd of er op substantiële wijze aan heeft bijgedragen. Het is niet vereist dat hij het misdrijf fysiek heeft gepleegd, het aanzetten tot, de medeplichtigheid of de deelname aan een gemeenschappelijk criminele onderneming kunnen volstaan (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

Ten slotte oordeelde het Hof van Justitie tevens dat een persoon ook kan worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 12, lid 2, sub b) of c) van de richtlijn 2011/95/EU wanneer hij of zij geen actueel gevaar oplevert voor de lidstaat van ontvangst (*mutatis mutandis* HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., pt. 105).

Gelet op het bepaalde in artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet (*“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus [...]”*) en het bepaalde in artikel 55/5/1, § 2 (*“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in [...]”*) moet bijgevolg worden overgegaan tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus eenmaal is vastgesteld dat de verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

In casu ligt de bewijslast bij verweerder die zich op een uitzonderingssituatie beroept. Hierbij dient de commissaris-generaal een zorgvuldig onderzoek te voeren.

2.3.4. Het voorwerp van onderhavig beroep dient zich te beperken tot de beslissing tot intrekking van de initieel aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1° *juncto* artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet. Een nieuwe beoordeling van de initiële weigering van de vluchtelingenstatus en/of de verklaarde actuele nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet maakt dus niet het voorwerp uit van huidige beroepsprocedure.

2.3.5. Uit de stukken aanwezig in het administratief dossier blijkt dat verzoeker, aan wie op 28 april 2017 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, veroordeeld werd voor feiten van intrafamiliaal geweld, namelijk ernstige slagen en verwondingen ten aanzien van zijn ouders en minderjarige broer. Het laakbare en verwerpelijke karakter van de daden van verzoeker kan in casu niet worden betwist, gelet op de motivering in het vonnis van 31 juli 2023 van de correctionele rechtbank te Luik.

De Raad merkt op dat, zoals blijkt uit het bovenstaande, bij de beoordeling van een “ernstig misdrijf” in de zin van artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet, rekening dient te worden gehouden met de aard van de daad en de werkelijk geleden schade, alsook met de opgelegde straf en de toegepaste procedureregels om het misdrijf te vervolgen.

In dit verband kan de Raad de motivering van de commissaris-generaal volgen dat de door verzoeker gestelde daden kunnen worden gekwalificeerd als ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er hierbij op dat deze bepaling een uitsluitingsgrond bevat, die een uitzondering is op de algemene regel van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en die dus restrictief moet worden toegepast.

De Raad benadrukt evenwel dat in het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene rekening moet worden gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, zodat geen afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt door de commissaris-generaal wanneer hij tot de conclusie komt dat artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet van toepassing is (*mutatis mutandis* HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., punt 109). De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken en deze vloeit in het algemeen voort uit het feit dat de betrokkene bewust het misdrijf heeft gepleegd of er op substantiële wijze aan heeft bijgedragen.

In casu kan de Raad de motivering en conclusie aangaande verzoekers individuele verantwoordelijkheid niet bijtreden.

Verweerder meent dat verzoekers uitleg dat hij de feiten pleegde onder invloed van mentale problemen waarbij hij stelde ‘stemmen’ te hebben gehoord en een soort van woedeaanvallen te hebben gekregen waarover een attest wordt neergelegd van zijn psychiater, allerminst overeenstemt met de vaststellingen en het oordeel van de rechtbank die verzoeker veroordeelden. Hierbij wijst de commissaris-generaal op het feit dat verzoekers veroordeling van juli 2023 werd uitgesproken op basis van o.a. de beoordeling van de gerechtsdokter die noch enige mentale stoornis noch enige psychotische karaktertrek vaststelde, hetgeen een tegenindicatie vormt van het psychiatrisch attest dat verzoeker neerlegt en zijn beweringen als zou hij deze feiten hebben gepleegd onder invloed van mentale problemen. In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat verzoekers individuele verantwoordelijkheid voorts onmiskenbaar blijkt uit het feit dat de

rechtbank, die rekening hield met zijn psychologische toestand, de feiten bewezen achtte en hem als dader van deze feiten veroordeelde tot een gevangenisstraf.

De Raad kan deze motieven niet volgen en stelt vast dat er in casu meerdere (medische) stukken voorliggen ter staving van verzoekers mentale problemen die zorgvuldig mee in rekening dienen te worden gebracht.

Zo heeft verzoeker - die tijdens het persoonlijk onderhoud van 5 augustus 2025 consistent verklaarde dat hij ongeveer twee jaar in begeleiding is bij een psychiater, hij medicatie krijgt die hem goed helpt, hij mentale problemen heeft en hij op het moment van het ernstig misdrijf heel rare geluiden en stemmen van mensen hoorde (persoonlijk onderhoud van 5 augustus 2025, p. 3) - reeds op het CGVS een psychiatrisch attest van 18 augustus 2025 neergelegd waarin er gesteld wordt dat hij lijdt aan schizofrenie. Verweerders loutere verwijzing naar de beoordeling van de gerechtsdokter waarin er geen sprake was van enige mentale problemen in hoofde van verzoeker, is in de gegeven omstandigheden niet afdoende om de diagnose in het psychiatrisch attest van 18 augustus 2025 zonder meer ter zijde te schuiven. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoeker middels zijn aanvullende nota daarnaast verschillende medische verslagen en rapporten heeft bijgebracht ter staving van zijn mentale problematiek met de diagnose van paranoïde schizofrene stoornis met een nood aan een medische opvolging alsook medicamenteuze behandeling. Zo blijkt uit de medische rapporten van 16 en 26 februari 2026 dat verzoeker werd opgenomen in de psychiatrie voor de periode van 9 oktober 2025 tot 16 februari 2026 naar aanleiding van een psychotische decompensatie in een context van stopzetting van de neuroleptische medicatie. In voormeld rapporten is sprake van volgende symptomen: waanvoorstellingen, paranoia, auditieve en visuele hallucinaties, slaapstoornissen, verstoorde gedachtegang en spraak, vijandigheid en gedragsstoornissen met geweld en relatief hardnekkige waan-en hallucinatieverschijnselen. Daarnaast wordt melding gemaakt van een medicamenteuze behandeling waaronder injecteerbare medicatie alsook de hervatting van de psychiatrische behandeling met verder een therapeutische begeleiding. In voormelde medische rapporten van 2026 wordt in hoofde van verzoeker toegelicht dat er sprake is van een algemene gunstige ontwikkeling die zichtbaar werd onder intensieve therapeutische bijsturing met duidelijke klinische verbetering, hij een zeer gedeeltelijk maar functioneel inzicht verworven heeft en er een actieve betrokkenheid is bij het voorkomen van een terugval.

Voorgaande bevindingen in acht genomen stelt de Raad aldus vast dat er in de bestreden beslissing niet op afdoende wijze rekening gehouden werd met alle omstandigheden die verzoekers daden en zijn situatie kenmerken met name de diagnose van schizofrenie en zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud aangaande zijn mentale toestand en de weerslag hiervan op de gepleegde strafrechtelijke feiten.

Daarenboven wijst de Raad erop dat verweerder afwezig was ter terechtzitting en hij bijgevolg heeft nagelaten verdere toelichting te verschaffen en een standpunt in te nemen aangaande onder meer de middels de aanvullende nota bijgebrachte (medische) stukken.

Gelet op verzoekers aangetoonde medische problematiek zijnde de diagnose van schizofrenie waarvoor hij op heden nog medicamenteus en psychiatrisch wordt behandeld, oordeelt de Raad dat in casu het geheel van de voorliggende elementen niet toelaten te oordelen dat verzoeker bewust het misdrijf heeft gepleegd en deze elementen aldus niet toelaten te besluiten dat verzoeker hiervoor individuele verantwoordelijkheid draagt.

2.3.6. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoeker niet wordt bevestigd, zodat de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder dienen te worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Verzoekende partij behoudt de subsidiaire beschermingsstatus

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend zesentwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU